

„Sok Drakula
van a világon,
de Vlad csak egy.”

– Ilona Andrews

ELSŐ LOBBANÁS

AZ ÉJSZAKA HERCEGE 1.

fine
selection

JEANIENE FROST

JEANIENE FROST

ELSŐ LOBBAPÁS

AZ ÉJSZAKA HERCEGE
1. KÖTET

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

JBA-nak, mindenért.

I. fejezet

LERAKTAM A BICIKLIMET az étteremnél, és letöröltem a verítéket az orrom alól. Indokolatlanul meleg volt ez a január, de a floridai télben izzadni még mindig jobb volt, mint megfagyni az északiban. Kontyba csavartam a hajamat, és ahogy hosszú, fekete loboncom elkerült róla, máris nem éreztem akkora hőséget a nyakamon. Még utoljára megtöröltem a homlokomat, aztán beléptem az étterembe. Rá sem néztem az asztalokra, inkább a pultnál ülő törzsvendégeket figyeltem.

Egy pillantással felmértem, hogy pár égimeszelő kivételével a többségük átlagos magasságú. A francba! Ha Marty nincs itt, akkor el kell tekernem a második kedvenc helyére, és nemsoká esni fog. Átkanyarogtam az asztalok között, közben a jobb kezemet szorosan a combomhoz szorítottam, nehogy véletlenül megérintsek valakit. Vagy ez, vagy fel kellett volna húznom az ormótlan műszerészkesztyűmet, és az mindig kérdéseket vetett fel a kíváncsi idegenekben. Ahogy a pulthoz értem, rámosolyogtam a kivarrt, piercinges férfira, aki odébb húzódott, hogy helyet adjon a söntésnél.

– Láttad Martyt? – kérdeztem.

Dean megrázta a fejét, és megzörgette az orrlyukától a fülcimpájáig futó láncokat.

– Még nem, de én is csak most értem ide.

– Raquel?

A pultoslány megfordult, és megvillantotta gyönyörű, bár szakállas arcát, amit a turisták lopva vagy nyíltan, de mindig megbámultak.

– A szokásosat, Frankie? – kérdezte, és a borosüveg után nyúlt.

Nem ez volt az igazi nevem, de mostanában így szólítottak.

– Most nem. Martyt keresem.

– Még nem járt itt – mondta.

Raquel nem kérdezte meg, miért nem szóltam ide telefonon, miért kellett személyesen eljönnöm. Bár minden Gibsontonban telelő cirkuszos úgy tett, mintha nem tudnának az állapotomról, Martyn kívül egyikük sem próbált megérinteni, és mindegy, milyen volt az idő, egyikük sem ajánlott fel fuvart, ha látták, hogy biciklivel vagyok.

Felsóhajtottam.

– Ha benézne, szólj neki, hogy keresem, jó?

Két órával ezelőtt kellett volna elkezdenünk a gyakorlást. A holt-szezon Martyt szigorú és fegyelmezett partnerből állandó lazsalóvá változtatta. Ha nem találom meg hamarosan, akkor már nem lehet majd vele szót érteni, egész este ki fog maradni, iszik, és anekdotázik a cirkusz régi, dicső napjairól.

Raquel elmosolyodott, kivillantak csinos, fehér fogai, éles kont-rasztot alkotva sötét, durva szakállával.

– Persze.

Elindultam volna kifelé, de Dean megkocogtatta a sörét a villájával, és a hang odavonzotta a figyelmemet.

– Akarod, hogy felhívjam a Tropicánát, és megkérdezzem, ott van-e Marty?

Jól sejtette, hogy oda készülök. Dean régebb óta ismerte Martyt, mint én.

– Csak másfél kilométer, ráfér a lábamra az edzés.

– Szerintem így is jók a virgácsaid – mondta Dean rekedten. Píllantása elidőzött a kérdéses végtagjaimon, mielőtt bejárta volna testem többi részét. A hőség miatt csak rövidnadrág és trikó volt rajtam, úgyhogy jó rálátása nyílt mindenre. Aztán megrázta a fejét, mintha csak emlékeztetné magát, miért is rossz ötlet stírölnie. – Viszlát, Frankie! – fejezte be fürgén.

A mellkasom elszorult a fájdalomtól, ami legalább olyan ismerős volt, mint amilyen hasztalan. Igen, Dean tudta, miért értelmetlen a lábamról – vagy egyéb testrészeimről – fantáziálnia, én pedig már régen elfogadtam, hogy vannak dolgok, amiket nem kaphatok meg soha. De pillanatnyi gyengeségemben azon vettem észre magam, hogy egy közeli asztalnál ülő párocskát figyelek. Az ujjai egymásba fonódtak, úgy suttoztak. Szinte észre sem vették ezt az egyszerű érintést, de az én tekintetemet úgy vonzotta, mintha reflektor irányult volna rá, és a fájdalom a mellkasomban egyre jobban perzsel.

A párocska rám pillantott, talán megérezték, hogy figyelem őket, de azután a tekintetük gyorsan továbbrebbent rólam. Vagy nem vették észre a heget, ami a halántékomtól a jobb kezemig futott, vagy csak nem találták olyan érdekesnek, mint a Dean egész testét beborító hüllőpikkely-tetoválast vagy Raquel szakállát, J. D. két és fél méteres magasságát vagy Katie harmincöt centis derekát, ami csak még apróbbnak tűnt széles csípőjétől és F kosaras mellétől. Ráadásul még korán is volt. A Showtown USA törzstagjaira kilencig biztosan nem kellett számítani.

A pároska szemérmetlenül bámulta tovább a csoportot a pultnál, és bennem a melankólia helyét átvette a bosszúság, amiért így kinézik a barátaimat. Néhány turista azért jött, hogy az utcákat díszítő karneváli dekoráció maradékát csodálja meg, vagy vethessen egy pillantást a gyepen néha feltűnő idomított medvékre, elefántokra és egyéb egzotikus állatokra, de a többségük csak meg akarta bámulni a „szörny-szülötteket”. A helyiek már immunisak voltak erre, vagy egy kis apróért cserébe jobban kihangsúlyozták a saját furcsaságukat, de én nem tudtam szabadulni a dühtől, valahányszor ilyen bunkókkal találkoztam. Attól, mert valaki más, még nem lesz kevesebb, pedig akik áthaladtak a városon, pontosan így bántak sok gibson-toni lakossal.

De nem az én dolgom volt, hogy kioktassam az embereket a jó modorról, arról nem is beszélve, hogy Raquel sem vette volna jó néven, ha befenyítem a vevőit. Összeszorított szájjal indultam az ajtó felé, és megtorpantam, amikor az abban a pillanatban kivágódott, ahogy a kilincseért nyúltam. Épp időben ugrottam hátra, hogy ne szántson végig rajtam a fickó, aki úgy masírozott be, mintha az övé lenne a hely, de ahhoz nem voltam elég gyors, hogy a keze ne súrolja az enyémet.

– Au! – csattant fel, ahogy összeértünk, és vádlón meredt rám.
– Mi a szar?

Nem tudhatta, de szerencséje volt. Ha nem tanultam volna meg féken tartani a bennem áramló feszültséget, vagy nem engedtem volna szabadjára a javát alig egy órával ezelőtt villámok formájában, sokkal rosszabbul járt volna.

– Statikus elektromosság – hazudtam. – Errefelé elég durva tud lenni.

Az arca elárulta, hogy nem hisz nekem, de semmi sem volt a kezemben, és a ruhám alatt sem lehetett volna sok mindent elrejtteni. Egy újabb pillantás után hátat fordított nekem.

– Melyik lehaltó megy Tampa felé? – kiáltott be a bárba. – Nem működik a nyavalyás GPS-em.

Ez egy cseppet sem volt szokatlan errefelé, és bár tudtam a választ, csendben maradtam. Nem akartam kockáztatni, hogy újra figyelmetlenül hozzáérjek, ha tovább beszélünk. Kifelé indultam, mire egy sietős szözi rohant belém. Felkiáltott, amit gondolatban én is idegesen viszonztam. Több hónapnyi makulátlan magaviselet után öt percen belül a második embert ráztam meg. De legalább a Goromba Tuskóba öltem a fölös feszültségem javát, szóval a lány valószínűleg tényleg úgy érezte, mintha statikus elektromosság csapná meg, nem pedig a villamosság.

– Elnézést – mondtam, és ezzel egy időben elhárítottam tőle.

– Az én hibám – nevetett, és bocsánatkérően veregette meg a karomat. – Nem figyeltem...

A mondanivalója végét azonban már nem hallottam. A fekete, fehér és sötörke különböző árnyalataiban játszó képek öntötték el az elmémet.

Az ágyban feküdtem a szeretőmmel, a szobában egyedül csak szaporra zihálásunk hallatszott. Azután azt suttoztam, hogy el fogom mondani a férjemnek, hogy elhagyom a jövő hétvégén.

De nem ettől feszültem be, hanem a következő képtől, ami ezúttal színesen, mégis homályosan sejlett fel előttem, mintha ködön át nézném.

Mocsaras területen voltam, és ijedten figyeltem, ahogy a férjem keze a nyakamra feszül. Fájdalom robbant szét a torkomban, és elhomályosult az arca, ahogy hasztalanul karmoltam kesztyűs kezét. Erősebben szorított, közben pedig elmondta, rájött, hogy megcsalom, és részletezte, hogyan fog megszabadulni a testemtől. A fájdalom addig erősödött, amíg már az egész testemet átjárta. Azután kegyesen abbamaradt, és én úgy

éreztem, mintha tovalebegnék. Gyilkosom nem mozdult, keze továbbra is a torkomat markolta, nem is sejtette, hogy most már a testemen kívülről nézek le rá. Végül elengedett. Aztán a közelben álló kocsihoz sétált, kinyitotta a csomagtartót, kivett pár holmit, és úgy válogatott közöttük, mintha csak azon gondolkodna, melyiket használja előbb...

– Frankie!

Pislogtam, és visszatértem a saját tudatomba. A homályos kép helyét átvette a bár ismerős, kristálytisza látványa. Dean állt köztem és a nő között, aki öntudatlanul is beindította a képességeimet azáltal, hogy megérintette a jobb kezemet. Dean nem követte el ugyanazt a hibát, de elég közel állt ahhoz, hogy el kelljen nézmem a vállá fölött, ha látni akartam a nőt. A szőke úgy szorította marokba a kezét, mintha fájna, barna szemét tágra nyitotta, ahogy magyarázott valamit a férfinak, akiről most már tudtam, hogy a férje. És a gyilkosa is lesz ma este, ha nem állítom meg.

– Nem csináltam semmit! – védekezett a nő. – Csak úgy sikongatni kezdett...

A férje megragadta a karját.

– A fenébe ezzel a szörnycirkusszal, Jackie. Majd valahol máshol kérünk útbaigazítást.

– Állítsd meg őket! – mondtam Deannek levegő után kapkodva. Még mindig éreztem a torkomat szorító ujjak fantomnyomását. – Meg fogja ölni a nőt.

Ha volt is valaki eddig a bárban, aki másra figyelt, hát erre a kijelentésemre minden szem úgy szegeződött rám, mint a pisztoly csöve. Jackie nagyot nyelt, a férje szeme összeszűkülte. Próbált áttolakodni a körénk gyűlő kisebb tömegen, miközben maga mögött vonszolta az asszonyt.

Dean állt elé, eltorlaszolta a kijárat felé vezető utat.

– Nem megy sehová – mondta nyugodtan.

A férfi megtorpant, és tetőtől talpig végigmérte az útakadályt. Ha Dean arcifejezése önmagában nem lett volna elég ijesztő, a bőrért borító zöld pikkelytetoválások, amik keresztbefont karján kidudorodó izmai fölött hullámoztak, megtették a hatást.

– Ugyan már – motyogta a fickó. – Nem akarok én bajt...

– Nézzetek bele a csomagtartójába! – vágtam közbe, végre megtalálva a hangomat. – Találtok benne munkáskesztyűt, ragasztószalagot és szemeteszákot.

A környező törzsvendégek a férfit bámulták, aki kényelmetlenül nevetett fel:

– Nem kell végighallgatnom ezt a hülyeséget...

– Plusz van még ott egy balta is, egy ásó, zseblámpa, hipó, kötél, csípőfogó és egy igazságügyi orvosszakértői könyv – szakítottam félbe ismét. – Rájött, hogy maga megcsalja, és nem bírta feldolgozni. Meg akarta fojtani, aztán kihúzni a fogait, és levágni az ujjai végét, hogy ha meg is találják a testét, ne tudják azonosítani.

A férfi döbbenetesen bámult rám. Jackie reszketni kezdett, és könny buggyant ki a szeméből.

– Phil, ez... ez igaz?

– Nem! – dörögte. – Ez az örült ribanc hazudik!

Aztán hatalmas hibát követett el. Megfordult, és megragadta a vállamat. Dean utánanyúlt, hogy visszarántsa, de én gyorsabb voltam. Az emlék, amelyben megtapasztaltam mindazt, amit Jackie-vel készült tenni, könnyörtelenné tett. Jobbomat a karjára fektettem, és szabadjára engedtem azt a fölösleges feszültséget, amit eddig visszatartottam.

Egy újabb adag kép robbant az elmémbe, amiket kifakított az idő, de nem ezért érintettem meg. A látásom elhomályosult. A feszültség

rövidebb idő alatt áramlott át belőlem Philbe, mint amennyi Deannek kellett, hogy elrántsa őt. A férfi a padlóra zuhant, és pár pislogás után elégedetten láttam, hogy rázkódik. Néhány turista felsikított. Jackie szipogott. Emiatt egy kicsit rosszul éreztem magam, de hosszú távon jobb most pár könnycsepp, mint az a sors, amit Phil szánt neki.

– Mi történt? – kérdezte egy ismeretlen szemlélődő.

– Frankie sokkolta a fickót, mert rátámadt – vetette oda Dean nyersen.

Nem volt sokkolóm, de J. D. élém állt, és a két és fél méterével eltakarta a történetet a közönség szeme elől.

Jackie összeszedte magát, és remegő kézzel kivette a kocsikulcsot Phil zsebéből. A fickó észre sem vette, túlzottan lefoglalta, hogy vergődve összevizelje magát. A nőt senki sem állította meg, ahogy a parkolóba ment, csak Dean követte, miután küldött felém egy morgva pillantást.

Azonban pillanatokkal később Jackie sikolyára többen is kirohantak, néhányan hagytak pénzt az asztalukon, néhányan nem. Jackie biztosan rájött, hogy igazam volt a csomagtartó tartalmát illetően.

Raquel odalépett hozzám, és gondterhelten dörgölte a szakállát.

– Ezt most jól megcsináltad, Frankie.

Valószínűleg arra gondolt, hogy ki kell fizetnem a sietve távozó turisták számláját. Miattam léptek le fizetés nélkül, úgyhogy nem hibáztattam Raquelt, és ennyit igazán megért, hogy megmentettem egy nő életét.

Csak amikor Jackie később sírva magyarázta a rendőröknek, hogy mi történt, akkor jöttem rá, mire is gondolt igazából Raquel. De adigra már késő volt.

2. fejezet

MARTY CSEND BEN FIGYELTE, ahogy túl nagy erővel ugrottam a trambulínra. Százhuszonöt centiméteres magasságával alig érte el a trambulín szélét, de barkója, ráncai és izmos teste elárulta, hogy már nem gyerek. Elszakítottam róla a tekintetemet, és a figyelmemet befelé irányítottam, szinte észre sem vettem, hogy a táj minden egyes ugrással emelkedik és zuhan. Amikor elég magasra jutottam, a mellkasomhoz húztam a térdemet, klasszikus magzatpózba kucorodtam, aztán lándzsapózba csavarodtam, mielőtt még a lábam a rugalmas felszínhez ért, és újra a magasba lendített volna.

A magzatod nem elég feszes! Szinte hallottam az előző edzőmet kiabálni. Ez egy egész pontnyi levonás, Leila! Ilyen alacsony pontokkal sosem jutsz be a csapatba!

Kizártam az emlékeket, és a következő mozdulatra koncentráltam: a barani bicska. Ez a mozdulat még ügyetlenebb volt, mint az előző, a lábam kínosan hátracsúszott földet éréskor. *Még egy levonás* – gondoltam automatikusan, de azért még átküzdöttem magam az utolsó sorozat bukfcen és félfordulaton. Egyetlen magára valamit is adó bíró sem adna nekem magas pontszámokat ezekért,

de látványosak voltak, úgyhogy a karnevál nézőközönsége szeret-
te őket.

Ezúttal ahelyett, hogy a trambulínon landoltam volna, az utolsó pillanatban irányt változtattam, és mindkét lábam Marty vállán csat-
tant. A sebességemtől és a súlyomtól Martynak a számos csonttörés
mellett térdre kellett volna esnie, de ő csak állt ott, mint a cövek. Meg-
ragadta a bokámat, és a szorításával támasztott meg, ami elég erős volt
ahhoz, hogy százhatvanhét centiméteres magasságommal kiegyene-
sedjem, és győztesen emeljem égnek a karomat.

– És a tömeg örjög – ironizált Marty, ahogy meghajoltam.

Amint elengedte a bokámat, leugrottam róla.

– Manapság a tömeg azért túlzás. Az embereknek túl sok dolguk
van, nem érnek rá vándorcirkuszba járni.

Felmordult:

– Ha Stan számítása bejönne, használhattad volna az újdonsült
hírneved, hogy változtass ezen.

Elfintorodtam, ahogy eszembe jutott a főnökünk öröme, ami-
kor két hete meghallotta, mi történt Jackie-vel. Legalább ma senki
nem ácsorgott a kerítésünk mellett. Ugyanis kiderült, hogy Jackie
testvére riporter, és a kis „megérzésem” híre fénysebességgel járta be
a média sugárútját. Phil állította, hogy nem bűnös, és semmi sem
bizonyította, hogy tényleg meg akarta ölni a feleségét, de a tény,
hogy Jackie valóban el akarta hagyni, és az én tökéletes leírásom
arról, mi volt a csomagtartójában, együtt elégségesnek bizonyult,
hogy az elmúlt hetekben felkeltse irántunk az érdeklődést. Ha nem
lett volna az a szerencsétlen szokásom, hogy megrázok mindenkit,
akihez hozzáérek, szép kis zsákmányt szerezhettem volna tenyér-
jólásból, de mivel volt, ezért alig vártam, hogy elmúljon a tizenöt
perc hírnevem.

– Szeretném, ha az emberek végre elfelejtenék, mire vagyok képes. Pontosan tudod, miért.

Marty szinte szomorúan nézett rám.

– Igen, kölyök, tudom.

Aztán megpaskolta a karomat, és meg sem rezzent, amikor belécsapott az áram, ahogy hozzám ért. Hozzászokott, ráadásul Marty nem ember volt, így nem is gyakorolt rá ugyanolyan hatást.

– Gyere be, csinálok neked egy shake-et! – mondta egy utolsó atyai paskolás kíséretében.

Elfordultam, hogy ne lássa a grimaszomat. Marty rémesen büszke volt a kotyvalékaira, amikből legalább hetente egyszer innom kellett, de az ízük rettenetes volt. Ha nem tapasztalom, hogy *tényleg* jót tesznek, titokban a cserepes virágokra locsoltam volna őket.

– Öhm, mindjárt megyek. Még ki kell gyomlálnom a hibákat az utolsó szaltókból.

Horkantása elárulta, milyen szörnyen hazudok, de nem vitatkozott. Pár pillanat múlva hallottam, ahogy a lakókocsi ajtaja becsukódik utána.

Amint elment, újra nekiálltam gyakorolni a számunk rám eső részét. Marty feladata abból állt, hogy egy sor felrobbanó tárgy között átmenekülve elkapjon engem egyes ugrások vagy trapézlendülések után, de mivel nem ember volt, neki nem kellett annyit gyakorolnia, mint nekem. Szerencsére, különben egy vagyonba került volna a felszerelés és a gyújtókészülékek, arról nem is beszélve, hogy teljesen tönkretették volna a gyepet. Béreltük a telket, amin a lakókocsi állt, úgyhogy minden kárt meg kellett térítenünk.

Nem arról álmodtam gyerekkoromban, hogy egy cirkusz mellékmutatványosa legyek, de ez még azelőtt volt, hogy elkezdtem volna kisütni minden elektromos berendezést, amihez hozzáértem, vagy

sokkolni az embereket a közelemben. Ilyen körülmények között há-
lás lehettem, hogy egyáltalán volt állásom. Ezen kívül legfeljebb kí-
sérleti nyúlnak lettem volna jó a kormány kezében, ahogy arra az
apámat mindig emlékeztettem, valahányszor a választott munkám
miatt sópánkodott.

Simára, egyenletesre csiszoltam az ugrásaimat, és addig fokoz-
tam a tempót, amíg már el tudtam vonatkoztatni minden gondom-
tól. A sikerhez elengedhetetlen volt a koncentráció. A régi edzőm is
mindig ezt mondogatta, és igaza volt. Lassan már észre sem vettem
a kerítések-udvarok-tetők kollázsát, ami minden ugrásnál ismétlő-
dőtt, amíg végül egy egybefolyó, színes masszává mosódott össze.
Aztán megcsináltam a szaltó-bukfenc-fordulat sorozataimat, végül
pedig terpeszben, enyhén hajlított térdel értem földet, hogy csök-
kentsem a becsapódást. A trambulín remegett, de én stabilan áll-
tam, nem tettem egyetlen pontgyilkos hátralépést sem. Aztán mie-
lőtt mélyen meghajoltam volna, a magasba lendítettem a kezemet,
ez volt az utolsó simítás a gyakorlatomon.

– Bravó – csendült fel egy gúnyos hang.

Felegyenesedtem, és az egész testem megfeszült. Amikor megha-
joltam, még egyedül voltam, de mire felegyenesedtem, négy férfi je-
lent meg a trambulín négy sarkánál.

Pólójukban és farmerükben egyszerű turistáknak tűntek, de csak
Marty tudott ilyen sebesen mozogni, ami elárulta, hogy ezek a fic-
kók nem lehetnek emberek. Amúgy is tisztában voltam vele, hogy
jobb óvatosnak lenni a különböző fajokkal, de ahogy elkaptam a
négyes vörös hajú tagjának hideg mosolyát, egyből tudtam, hogy
nem útbaigazításért jöttek. Megpróbáltam féken tartani elszabadu-
ló szívverésemet, hátha szerencsés leszek, és a lények azt hiszik, csak
az edzéstől dobog szaporán, de valószínűleg a félelem szaga elárult.

– Ez magánterület – jelentettem ki.

– Biztos te vagy a fantasztikus Frankie – eresztette el a füle mellett a szavaimat a magas, vörös hajú. Úgy gördült le a nevem a nyelvről, hogy az szinte baljóslatúnak hangzott.

– Ki kérdezi? – feleltem, miközben azon tűnődtem, hol a pokolban lehet Marty. Már meg kellett volna hallania a fickókat, még ha azt nem is érezte meg, hogy itt egy csapat idegen.

Amikor feltettem az iménti kérdést, még a trambulínon álltam, de a következő pillanatban már a földön találtam magamat, és a vörös hajú idegen szorítása felhorzsolta a bőrömet. Ahogy hozzám ért, a fickó fájdalmasan felnyögött, mert végigpulzált benne az áram, de akár csak Martyt, őt sem gyengítette le. Csak erősebb lett tőle a szorítása.

– Ezt meg hogy a szarba csináltad? – kérdezte, s a pillantása kékről fényes, földöntúli zöldre váltott.

Nem válaszoltam. Az elmémet szürkés képek öntötték el, amint a jobb kezem a testéhez ért. Épp úgy, ahogy az áramnak sem tudtam gátat szabni, azt sem tudtam megállítani, hogy végig kelljen nézmem a legszörnyűbb bűneit egyetlen érintés miatt.

Vér. Mennyi vér...

Egy halálra rémült ember emléke járt át, akinek ő vette el az életét, majd hallottam, hogy szitkozódik, amiért sikoltozom, aztán éles fájdalom hasított belém, és minden elsötétült.

Egy hotelnek látszó helyen találtam magam, foglyul ejtőimmal szemben. A kezemet az ölembe gyűrték, mintha épp jókis lányos ebédrendelést adnék le, és ők lennének a pincérek. *Ha találkoznál egy másik vámpírral, ne ess pánikba! Attól csak prédaszagod lesz* – figyelmeztetett régebben Marty. Már tudtam, miféle szerzetek az elrablói, miután láttam zölden világítani a szemüket. Ezért nem is próbáltam

hazudni, amikor megkérdezték, hogyan mentem át elektromos an-
golnába, és hogyan voltam képes elszívni információt az érintésem-
mel. Ha hazudtam volna, egyszerűen a pillantásukban rejlő erejük
segítségével elmondatták volna velem az igazat – vagy azt tehettek
volna velem, amit csak akarnak –, és nem akartam, hogy az eddigi-
nél is több hatalmuk legyen fölöttem.

Nem próbáltam megszökni, bár nem kötöztek meg. A legtöbb em-
ber nem tudja, hogy léteznek vámpírok, azt meg pláne nem, hogy
miféle dolgokat művelnek, de az én képességeimmel már azelőtt tud-
tam róluk, hogy egyáltalán találkoztam volna Martyval. Ennek a ké-
retlen adottságnak köszönhetően egy csomó olyan dologról volt tu-
domásom, amiről azt kívántam, bár ne lett volna.

Például arról a tényről, hogy a fogvatartóim nagyon is meg akar-
nak ölni; per pillanat ez szerepelt a „bárcsak ne tudnám” lista élén.
Azután, hogy újra meg kellett érintenem a vörös hajú vámpírt, lát-
tam a saját halálomat, és ez olyan kép volt, amitől kedvem támadt
a torkomat szorongatva, sikítva elmenekülni.

De nem tettem. Gondolom, hálásnak kéne lennem, hogy a kel-
lemetlen képességeim miatt annyi szörnyű halált láttam már, mert
így a saját tervezett kivégzésekre morbid belenyugvással tudtam
tekinteni. Biztos fájni fog, ha kitépik a torkomat – ezt elégszer át-
éltem már más emberek emlékein keresztül ahhoz, hogy tudjam –,
de azért nem ez volt a legszörnyűbb halálnem. Ráadásul semmi sem
volt még kőbe vésve. Láttam egy tünékeny képet a *lehetséges* jövőm-
ről, de Jackie meggyilkolását sikerült megakadályoznom. Talán a
saját életemet is meg tudom menteni.

– Lássuk, jól értem-e! – kezdte Vöröske, hosszan elnyújtva a szava-
kat. – Megérintettél egy leszakadt elektromos vezetéket, amikor ti-
zenhárom éves voltál, majdnem meghaltál, aztán később a tested

elkezdett elektromos áramot termelni, a jobb kezed pedig megérez dolgokat arról, amit megérint?

Ennél azért több történt, de ez nem olyan információ volt, amit meg akartam osztani vele, és őt amúgy sem érdekelték a részletek.

– Az áram részét maga is érezte – vontam meg a vállamat –, ami a többit illeti, igen, ha hozzáérek valamihez, akkor megérzéseim támadnak.

Akár akarom, akár nem – tettem hozzá gondolatban.

Elmosolyodott, aztán a pillantása a vékony, cakkos sebhelyre rebent, ami az egyetlen jele volt a találkozásomnak a halállal.

– Mit láttál, amikor megérintettél?

– A múltra vagy a jövőre kíváncsi? – kérdeztem vissza, és mindkét emlékre elfintorodtam.

Izgatottan pillantott a haverjára.

– Mindkettőre.

Szerettem volna hazudni, de nem volt szükségem jóstehetségre ahhoz, hogy tudjam, ha kételkednek a szavamban, pillanatokon belül halott leszek.

– Szeret gyerekeket enni – a szavaktól az epe felkúszott a torkomba, és nyelnem kellett, mielőtt folytattam volna –, és szándékában áll szárazra csapolni engem, ha nem bizonyulok hasznosnak.

Mosolya kiszélesedett, és kivillant a foga hegye. Egyik vádat sem tagadta. Ha nem láttam volna hasonló fenyegető agyarakat azon emberek szemén keresztül, akikkel fizikai kontaktusba kerültem, össze csináltam volna magam félelmemben, de közönyös részem egyszerűen elkönnyelte őt annak, ami: gonosznak. És nekem nem volt idegen a gonoszság. Bárcsak az lett volna!

– Ha tényleg olyan jó, mint mondják, akkor megadhatja nekünk azt a lépéselőnyt, amit keresünk – motyogta barna társa.

– Azt hiszem, igazad van – felelt Vöröske vontatottan.

Nem akartam meghalni, de volt olyasmi, amit semmi pénzért sem tettem volna meg, még ha az életembe kerül is.

– Ha azt akarja kérni, hogy segítsék gyerekeket rabolni, akkor akár most azonnal neki is eshet a nyakamnak.

Vöröske felnevetett.

– Az segítség nélkül is megy – biztosított, és ettől felfordult a gyomrom. – Amit én tőled akarok, az sokkal... bonyolultabb. Ha idehozok egy tárgyat, és megérinted, tudsz nekem beszélni a gazdájáról? Például, hogy mit csinál éppen, hol van, és főleg, hogy hol lesz?

Nem akartam semmivel sem segíteni ennek a gusztustalan gyilkos bandának, de nem volt sok választásom. Ha nemet mondok, akkor megbűvölnek, és rávesznek akaratom ellenére, vagy addig kínoznak, amíg be nem adom a derekamat, vagy bele nem fulladok a saját vérembe, mert nem voltam a hasznukra. Lehet, hogy ez volt az egyetlen esélyem, hogy változtassak a sorson, amit nekem szántak.

Miért akarnál változtatni rajta? – suttogott egy sötét hang a fülemben. Nem unod már, hogy fuldokolsz más emberek bűneiben? A halál lenne az egyetlen kiutad, nem igaz?

A csuklómra pillantottam, azokra a halványuló hegekre, amiknek semmi közük sem volt az áram nyomaihoz a bőrömön. Egyszer már hallgattam erre a keserű, belső hangra, és hazudnék, ha nem ismerném be, hogy egy részemet még mindig kísértésbe ejti. De aztán eszembe jutott Marty, és hogy nem mondtam meg apának és a húgomnak, hogy szeretem őket, amikor utoljára beszélünk telefonon, és végül, hogy nem akarom megadni ezeknek a nyomorultaknak azt az élményt, hogy megölhetnek.

Felemeltem a fejemet, és a pillantásom találkozott a vezérükével.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– A képességeim szorosan összefüggnek az érzelmi állapotommal. Ha megpróbálnak fizikailag vagy lelkileg bántalmazni, akkor többre mennének egy telefonos jóssal. Vagyis nem ölhetnek meg senkit, amíg információt gyűjtök maguknak, és nem érhetnek hozzám.

Az utolsó mondatot azért tettem hozzá, mert láttam, milyen képes sóvárgással néz rám a szakadt barna hajú. Testhez álló bodym és bokszeralsóm nem hagyott sok teret a képzeletnek, de mindig ebben edzettem. És nem készültem rá, hogy ma elrabolnak, különben valami szolidabbat kaptam volna magamra.

– És ne gondolják, hogy megbűvölhetnek, hogy utána elfelejtsem, amit tettek – legyeztem a jobb kezemmel. – Működnek a megérzéseim, tudják! Magukhoz érek, vagy egy közeli tárgyhoz, és rájövök. Akkor pedig az emberi kristálygömbjük eltörik.

Ez mind hazugság volt. Azt tehettek volna velem, amit csak akarnak, és ugyanúgy megérzéseim támadtak volna mindentől, amihez hozzáérek, de igyekeztem a legmeggyőzőbb hangomon beszélni, és közben azért imádkoztam, hogy most az egyszer sikerüljön jól hazudnom.

Vöröske rám villantotta az agyarát, ahogy megint ijesztő mosolyba szaladt a szája.

– Ezt megoldhatjuk, *ha* tényleg ellátsz minket információval.

Visszamosolyogtam, de egy cseppnyi jókedv sem volt benne.

– Ó, ellátom magukat, abban nem lesz hiba.

Aztán a háta mögött lévő lámpafoglatra pillantottam. *És tudok én még mást is.*